

XVIII C 826/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w Wydziale XVIII Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Piotr Wewióra

protokolant: Beata Kowalska

rozpoznawszy w dniu: 7 czerwca 2018 roku

w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa: (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo akcyjnej w W.

przeciwko: M. K.

o: zapłatę

oddala powództwo.

XVIII C 826/18

UZASADNIENIE

I. Stanowiska stron.

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W., domagał się od pozwanego M. K. 1.191 zł z odsetkami jak w pozwie, wraz z kosztami procesu według norm przepisanych, tytułem roszczeń z umowy pożyczki zawartej 20 sierpnia 2014 roku.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Referendarza Sądowego Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z 21 grudnia 2017 roku w sprawie XVIII Nc 18264/17 zaskarżył nakaz w całości. Podniósł zarzut przedawnienia, a także niewykazania przez powoda zawarcia ani przedłużenia terminu spłaty pożyczki. Na rozprawie pozwany uznał sam fakt dokonania przelewu, jednakże nie zawierał żadnej umowy pożyczki, nadto podtrzymał ostatecznie zarzut przedawnienia.

II. Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna w W. przelała na rzecz M. K. 1.000 zł wskazując, że czyni to w ramach umowy pożyczki numer (...).

(bezsporne)

Dalszych ustaleń czynić nie sposób. Pozwany nie uznał iż zawierał umowę pożyczki. Powód nie przedstawił żadnego dowodu na złożenie – choćby za pośrednictwem sieci teleinformatycznej – jakiegokolwiek wniosku o 1.000 zł pożyczki. Nadto składane wydruki nie są sygnowane danymi osoby jej wystawiającej. W szczególności jako wystawcę dokumentu z k. 15 przedstawiono Zespół (...) nie wiadomo zatem, kto rzeczywiście wystawił przedmiotowy dokument – nie

ma możliwości w prawie polskim uznania za wystawcę samego algorytmu programu komputerowego, ani też bliżej nieokreślonej zbiorowości, skoro stroną umowy miałyby być (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

Nawet jednak gdyby uznać, że wydruk z k. 15 może stanowić dowód, to z jego treści wynika, że twierdzona przez powoda pożyczka udzielona została z terminem zapłaty 19 września 2014 roku. Trafnie podnosi pozwany, że powód nie udowodnił przedłużenia tego terminu.

Zgłaszanie obecnie dalszych dowodów jest spóźnione.

III. **Ocena roszczenia.**

W pierwszej kolejności zważyć należy, że powód nie wykazał zawarcia umowy pożyczki. Umowa ramowa, w świetle nie budzących wątpliwości twierdzeń pozwanego, została zawarta celem uzyskania pożyczki wcześniej spłaconej i niebędącej przedmiotem sporu. Powód tym twierdzeniom pozwanego nie zaprzeczył. Wykazane zostało przez powoda jedynie przelanie 1.000 zł.

Nawet jednak gdyby uznać, że owe 1.000 zł nastąpiło w wykonaniu umowy pożyczki o warunkach jak na k. 15, to jednoznacznie wynika z nich, że terminem spłaty pożyczki miał być 19 września 2014 roku. Jak wyżej zaznaczono, nie wykazano w żaden sposób przedłużenia terminu, czemu pozwany zaprzeczył. Pozew nadano pocztą 19 października 2017 roku.

Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 § 2 zd. I k.c.).

Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata (art. 118 k.c.).

Termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca (art. 112 zd. I k.c.).

W tej sytuacji zasadny jest zarzut przedawnienia: roszczenie stało się wymagalne 19 września 2014 roku, trzyletni termin przedawnienia w związku z działalnością gospodarczą upływał z końcem 19 września 2017 roku, zatem pozew nadany został miesiąc po upływie terminu przedawnienia.

IV. **Koszty.**

Powód przegrał sprawę w całości.

Pozwany nie wykazał poniesienia kosztów, podlegających zwrotowi jako koszty procesu (art. 98 § 2 k.p.c.).

V. **Uwaga końcowa.**

Po zamknięciu rozprawy i wydaniu wyroku, podłożono do akt pismo powoda z 12 czerwca 2018 roku. Zostało ono nadane w terminie do złożenia odpowiedzi na sprzeciw. Jednakże pismo to nie zawiera żadnych dowodów na zawarte w nim twierdzenia co do przedłużenia terminu; w szczególności nie zaferowano żadnego dowodu na okoliczność wskazywanych w tym piśmie przelewów. Tymczasem pozwany zaprzeczał jakiegokolwiek przedłużeniu terminu spłaty.